

28:1-17 – Confruntarea dintre Ieremia și proorocul mincinos Hanania

Capitolul 28 continuă dezvoltarea temei confruntării dintre Ieremia și proorocii mincinosi. Este vorba de confruntarea cu un prooroc care proorocea la Ierusalim în Numele Domnului. Regăsim tema JUGULUI și tema UNELTELOR Casei Domnului din cap.27. De fapt proorocia lui Hanaia pare a fi o REACȚIE la mesajul lui Ieremia din cap.27. Hanania proorocește în același an, la începutul domniei lui Zedechia. Precizăm că în unele manuscrise în versetul 27:1 e vorba tot de începutul domniei lui Zedechia și nu a lui Ioachim. Versetul 28:1 confirmă că și mesajul din cap.27 este rostit tot la începutul domniei lui Zedechia. Se pare că e vorba de al patrulea an de domnie al lui Zedechia. Hanania îl contrazice în public pe Ieremia. El anunță în Numele Domnului că Domnul va sfârâma jugul Babilonului și că peste 2 ani va aduce înapoi uneltele Casei Domnului și pe rămășița luată în robie. Mesajul său îl face indirect pe Ieremia un prooroc mincinos. Hanania deci îl desconsideră public pe Ieremia. Acțiunea se petrece în Casa Domnului înaintea întregului popor și înaintea preoților. Observăm cum cel rău prin acești prooroci vrea să amăgească până la capăt poporul pentru a-l duce la pierzare. Căci un astfel de mesaj bloca procesul pocăinței, precum și actul de a se smeri și de a rămâne supuși lui Nebucadnețar. Un astfel de mesaj sugera că Domnul nu mai este mânios pe Israel și că revolta față de Nebucadnețar e binevenită. Îmi place mult răspunsul lui Ieremia. El nu se simte jignit și umilit de Hanania. Ieremia nu se enervează, nu ripostează mânios. Replica sa este genială: *Amin! Să împlinească Domnul cuvintele tale!* Ieremia arată că el dorește ca Domnul să facă bine lui Israel. El și-ar dori ca Hanania să aibă dreptate iar el să fi greșit. Ieremia nu e preocupat de cine are dreptate ci de binele poporului. Ieremia ar prefera deci ca el să greșească dar poporului să-i fie bine. Ieremia știe că adevărul lucrează spre binele poporului și că minciuna spre piezarea lui. De aceea, nici nu se mânie pe Hanania dar nici nu tace. El apără adevărul profetic despre Iuda. El nu se apără pe sine, ci mesajul care putea mântui poporul. Și-l apără extrem de frumos și elegant. Ieremia se arată mai întâi total de acord cu BINELE vestit de Hanania poporului. Dar apoi racordează mesajul lui Hanania la tradiția profetică. El nu face apel la propriile profeții care s-au împlinit deja. El face apel la profețiile din trecut, rostite de profeții deja consacrați de istoria sacră a lui Israel. Și

Ieremia observă că aceștia au proorocit mai ales *nenorociri*. Profetul intervine adesea în situația de criză vestind nenorocirea ce va urma cu scopul ca poporul să se abată de la calea sa cea rea și astfel să împiedice nenorocirea respectivă. Dar ca un profet să vestească PACEA era un lucru neobișnuit, mai rar. Era o abatere de la tradiția profetică. În acest context, logica lui Ieremia este extrem de simplă și clară:

- Dar dacă un profet proorocește pacea, numai după împlinirea celor ce proorocește se va cunoaște că este cu adevărat trimis de Domnul.

Din proorocia lui Hanania lipsea elementul de condiționare atât de specific legământului sinaitic și mesajelor profetice transmise de Domnul, cel care a dat legea la Sinai. Și Ieremia va avea profeții care vor vesti PACEA pentru un viitor mai îndepărtat. După întoarcerea din robie, Zaharia și Hagai vor avea și ei mesaje de încurajare care aveau să vestească pacea. Dar TOATE aceste mesaje sunt condiționate de perseverența în ascultare a poporului. Dar în ansamblul corpusului profetic al Vechiului Testament mesajele care vestesc PACEA sunt într-adevăr puține. Majoritatea vestesc nenorociri. Ieremia deci nu o ia personal, dar nici nu tace. Nu se apără pe sine, dar apără mesajul. Dar nu-l apără disperat, ci simplu, elegant, nobil. Nu rostește prea multe cuvinte. Ci doar câteva și bine alese. Iar când Hanania ia jugul de lemn de pe grumazul lui Ieremia și-l sfârâmă anunțând că peste 2 ani Domnul va zdrobi jugul lui Nebucadnețar de pe grumazul TUTUROR Neamurilor, Ieremia nu mai ripostează. Tace și pleacă. El nu face o polemică nesfârșită cu Hanania și nici nu vrea să aibă ultimul cuvânt. Rostește câteva cuvinte înaintea poporului și pleacă. Poporul trebuie să facă o alegere. E interesant că Hanania nu conestă doar mesajul lui Ieremia față de Iuda ci și mesajul lui Ieremia față de Neamuri. Ieremia anunță un jug greu peste Iuda și Neamuri. Hanania anunță sfârâmarea acestui jug și de peste Iuda și de peste Neamuri. El proorocește în același duh cu vrăjitorii de la curțile neamurilor păgâne care le vesteau că neamurile acestea nu vor fi supuse lui Nebucadnețar. Chiar acesta este un semn clar că Hanania e cuprins de un duh de rătăcire. Suntem iarăși uimiți de încăpățânarea și râvna lui Hanania. El nu se lasă cercetat sau intimidat de logica zdrobitoare a lui Ieremia ci, în nerușinarea lui, ia jugul lui Ieremia și-l sfârâmă înaintea poporului. Hanania apelează la gesturile profetice (ca cel cu sfârâmarea vasului) care aveau mare rezonanță înaintea poporului. De asemenea el

imprezionaază prin ÎNDRĂZNEALĂ. În fața îndrăznelii lui Hanania, Ieremia tace. El așteaptă ca Domnul să răspundă, ca Domnul să-i ia apărarea, ca Domnul, care vrea mai mult ca el mântuirea lui Iuda, să intervină pentru *a-și apăra* mesajul și Numele. Și Domnul nu întârzie să vină. Domnul răspunde cu două mesaje și cu o acțiune concretă și rapidă.

Într-adevăr, Domnul NU întârzie să-l înalțe pe Ieremia și să facă de rușine pe Hanania. Mesajul lui Ieremia era ancorat în revelația scrisă a Vechiului Testament, în tradiția profeților deja consacrați de istoria sacră și avea de partea lui profeții care deja s-au împlinit cu mare precizie. Dumnezeu putea să NU intervină în disputa dintre Hanania și Ieremia. În disputa dintre cuvântul lui Ieremia („Mie mi-a vorbit Domnul!”) și cuvântul lui Hanania („Ba mie mi-a vorbit Domnul!”); poporul avea toate motivele să asculte pe Ieremia și nu pe Hanania. Totuși, Domnul, în marea Sa îndurare pentru popor, INTERVINE cu noi semne în favoarea lui Ieremia. Primul mesaj este legat de jugul lui Nebucadnețar. Este restaurat mesajul contestat de Hanania: *ai sfârâmat un jug de lemn dar ai făcut în locul lui un jug de fier!* Marea întrebare este dacă e vorba doar de o reformulare profetică și de un gest simbolic, sau chiar de o împlinire efectivă a dominației babiloniene peste popoare? Schimbarea jugului de lemn cu jugul de fier este doar în planul limbajului profetic, sau chiar în realitatea concretă a istoriei? Formularea din v.14 ne sugerează că este efectiv o realitate istorică. Deci, pentru că un prooroc mincinos *din Ierusalim* a contestat mesajul lui Ieremia despre jugul lui Nebucadnețar, Domnul DECIDE să înlăturească jugul lui Nebucadnețar de peste *toate neamurile*. E absolut surprinzător! Acest lucru arată supărarea lui Dumnezeu față de îndrăzneala lui Hanania, și arată furia Sa față de contestarea lui Ieremia de către ceilalți profeți. În același timp este și un avertisment pentru ceilalți profeți mincinoși și pentru poporul care-i asculta: *continuați să vă atingeți de Ieremia și tot voi adăuga la pedepsele deja hotărâte! După cum jugul de lemn s-a transformat într-unul de fier, cel de fier se poate transforma în două juguri de fier, și perioada de 70 de ani în 140 de ani etc.!* Mesajul arată că pedeapsa anunțată nu era bătută în cuie, ci putea fi AMPLIFICATĂ. Și cu cât proorocii mincinoși (susținuți de poporul idolatru) aveau să-l contrazică pe Ieremia și să se atingă de Ieremia cu atât Domnul avea să ADAUGE la pedepsele lor. Deci răspunsul Domnului din v.13-14 este REAL și este menit să INTIMIDEZE acțiunile de discreditare a lui Ieremia, și aceasta spre

binele poporului. Dar mesajul despre popoare este precedat de un mesaj despre Hanania. Profeta mai generală și mai îndepărtată e urmată de rostirea unei profeții precise și pentru vremuri apropiate:

- Hanania, nu Domnul te-a trimis! Domnul te va izgoni de pe pământ **chiar anul acesta**, căci cuvintele tale sunt o răzvrătire împotriva Domnului!

Aceste cuvinte arată din nou marea supărare a Domnului față de Hanania și proorocii mincinoși. Prin slujba lui Ieremia poate se mai putea salva ceva din popor. Poporul lua sau nu aminte la vorbele lui Ieremia. Dar acești prooroci stricau această lucrare pretinzând că ei sunt adevărații prooroci ai Domnului și contestând public faptul că Ieremia ar fi primit acele profeții de la Domnul. Poporul bolnav de păcate, aflat deja în întuneric, era cumva pe bună dreptate adâncit în confuzie. De aceea, Domnul este foarte supărat pe acești prooroci. Nu doar că adaugă din pricina unui singur prooroc mincinos la pedeapsa hotărâtă pentru TOATE Neamurile, dar și anunță moartea aceluiași prooroc. Și nu mai e vorba de o moarte târzie, peste zeci de ani. E vorba de **ANUL acesta**. Și e un amănunt important, căci textul ne spune în 28:1 că acțiunea se petrece în luna 5 a anului al 4-lea a lui Zedechia. Deci Hanania mai are de trăit maxim 7 luni. Deci mai are maxim 7 luni pentru a se CĂI și a scăpa de pedeapsă. Totuși Domnul nu MAI așteaptă 7 luni: *Și proorocul Hanania a murit în anul acela, în luna a 7-a*. Deci după DOAR două LUNI, Domnul îl spulberă pe Hanania de pe fața pământului. Dar unde este îndelunga răbdare a Domnului? Unde este îndurarea Sa fără margini? Ne-am fi așteptat ca pedeapsa să fie adusă în luna 12. Nu, ea este adusă în luna 7. De ce? Observăm că îndelunga răbdare a Domnului se manifestă pe o perioadă îndelungată de TIMP mai ales când e vorba de UN POPOR, de o COMUNITATE, de o CETATE. Și e normal să fie așa. Când vorbim de un popor, vorbim de MAI MULȚI oameni și cadrul temporal de referință este însăși istoria omenirii. Aici operăm cu sute și mii de ani. Dar când e vorba de un om, pe lângă faptul că e vorba de un singur suflet, cadrul temporal de referință este viața unui om sau cât mai are de trăit acel om până la 70-80 de ani. Ba mai mult, în situația lui Hanania, el afecta posibilitatea mântuirii unui întreg popor. Tolerarea sa ar fi afectat mesajul Domnului față de TOT poporul. Căci el nu era doar un om care trăia în păcat, ci un prooroc mincinos care în Numele Domnului ducea poporul Domnului și popoarele din jur la pierzare. Ba mai mult, ne aflăm în anul al 4-lea a lui Zedechia. În anul al 9-lea avea să

înceapă împresurarea finală a Ierusalimului, iar în anul al 11-lea al acestui împărat avea să fie ras de pe fața pământului Templul și Ierusalimul. Judecata finală BĂTEA la ușă. Nu mai era timp pentru popor, deci cum să mai fie timp pentru Hanania? Hanania trebuia făcut de ocară înaintea poporului CÂT mai repede! Iată de ce Domnul intervine atât de repede și atât de prompt asupra lui Hanania! Domnul nu mai așteaptă nici măcar 7 luni. După două luni de zile, îl lovește pe Hanania în fața întregului popor. Ieremia este înălțat, iar Hanania și ceilalți prooroci mincinoși sunt făcuți de rușine. Tot poporul află. Oare nu a fost un semn atât de clar pentru tot poporul? Căci după două luni Hanania moare, iar după doi ani jugul lui Nebucadnetar peste neamuri e și mai puternic. Oare nu a fost un har și pentru ceilalți prooroci mincinoși ca să nu mai vestească minciuni în Numele Domnului? Și pedeapsa nu vine a doua zi ci peste două luni. A foste nevoie de două luni pentru ca mesajul rostit de Ieremia să ajungă la cât mai mulți oameni din popor, și la cât mai mulți prooroci mincinoși din popor. În două luni vestea a putut străbate tot Iuda și să ajungă, de ce nu, și la multe neamuri din jur. Moartea lui Hanania a umplut de fiori pe tot Iuda dar și pe mulți din neamurile din jur. Înainte de aducerea judecății finale Domnul a vrut că Iuda și neamurile să știe că Ieremia e adevăratul lui profet. Deci nu era ceva doar între Ieremia și Hanania. Căci dacă da, Hanania putea muri a doua zi. Era ceva între Domnul și Iuda, între Domnul și popoarele din jur. De fapt, în ce-l privește pe Ieremia, el avea încredințarea că este profetul Domnului. Intervenția asupra lui Hanania este făcută mai mult pentru popor. Nu înseamnă că Ieremia nu a fost și el încurajat de intervenția divină. A simțit protecția divină, a văzut cum Domnul îl ajută să vestească mesajul etc. Frica de moarte era reală pentru toți cei din popor. Domnul operează cu cea mai mare temere (teama de moarte) pentru a intimida pe proorocii mincinoși, spre binele lor, și spre binele poporului. Domnul nu îngăduie ca disputa să rămână doar la nivelul: cuvântul lui Ieremia împotriva cuvântului proorocilor mincinoși. El intervine cu SEMNE clare pentru toți pentru a-l înălța pe Ieremia ÎNAINTE de judecata finală. Deci, dacă în cap.26 ni se arată cum a fost izbăvit Ieremia din mâna proorocilor mincinoși, iar în cap.27 cum a intrat Ieremia în conflict cu proorocii mincinoși ai tuturor neamurilor, în cap.28 ni se descoperă cum este înălțat Ieremia deasupra proorocilor mincinoși și cum sunt făcuți aceștia de ocară înaintea tuturor ÎNAINTE de împlinirea judecății divine prevestită de Ieremia! În confruntarea dintre proorocul Domnului și proorocii mincinoși, Domnul intervine prompt pentru a face

de rușine pe vrăjmașii Domnului. La fel a intervenit Domnul împotriva vrăjitorilor din Egipt, împotriva proorocilor lui Baal de pe vremea lui Ilie. Nu trebuie să se scurgă PREA mult timp, pentru a nu se DILUA mesajul. Dacă Hanania murea peste 10 ani, lucrurile nu aveau aceeași semnificație. Chiar după 7 luni ar fi fost destul de târziu. Cu cât intervenția divină e mai rapidă, cu atât mesajul e mai clar și e mai de impact pentru cei din jur. Pavel, apostolul neamurilor, a trăit episoade similare în conflictul cu proorocii mincinoși. Aceștia au instigat autoritățile împotriva lui, dar Domnul s-a folosit tot de bunăvoința autorităților pentru a-l slava (ca în Ieremia cap.26). Desigur, conflictul cel mai aprig a fost, ca și în cazul lui Ieremia, cu cei care profeteau în Numele lui Yahwe sau în Numele lui Isus. Și Pavel, în repetate rânduri, a fost înălțat înaintea acestora. Puterea lui Dumnezeu din el a fost folosită împotriva lor: proorocul mincinos Bar-Isus din Fapte 13 este lovit cu orbire iar ghicitoarea din Fapte este eliberată de duhul care era peste ea și apoi el este eliberat miraculos din temniță. Observăm că Domnul nu îngăduie ca Pavel să PIARDĂ înaintea acestora. El este prins de autorități, martirizat de Cezar, deci de autoritatea politică. Dar în disputa cu proorocii mincinoși, Pavel este protejat iar aceștia făcuți de rușine. Nu e întâmplător, căci disputa cu proorocii mincinoși e ceva diferit față de disputa cu autoritățile politice. Disputa e mai directă și impactul ei mai mare asupra popoarelor. Iată de ce aici Domnul intervine cu o protecție specială, cu minuni, îi face pe aceștia de rușine în mod public. În disputa cu autoritățile lucrurile stau altfel. E un alt război, cu alte semnificații. Chiar și Isus, este protejat în conflictul direct cu fariseii, și apoi răstignit de Pilat (autoritatea politică). Cei doi prooroci din Apocalipsa au un traseu similar. Ei sunt în conflict direct cu proorocul mincinos, sunt protejați 3,5 ani și oricine vrea să le facă rău trebuie să piară, de-abia la final ei sunt răpuși de fiară (deci tot de autoritatea politică). De aceea, Pavel cere schilodirea proorocilor mincinoși dar nu și a autorităților politice ostile Evangheliei. De aceea, Pavel promite din partea Domnului că orice prooroc mincinos va fi făcut de rușine în mod public. Dar nu face aceeași promisiune cu privire la regimurile politice ostile Evangheliei. Promisiunea de care vorbim e din 2 Timotei cap.3:

6. Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuate de păcate și frământate de felurite poftă,

7. care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.

8. După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.

9. **Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni.**

29:1-32 – Confruntarea dintre Ieremia și proorocii mincinoși din robie

Deși acest capitol ne este cunoscut mai degrabă din pricina frumoaselor promisiuni din v.11-12, și din pricina referirii la cei 70 ai Babilonului (v.10), cu toate acestea tema centrală a acestui capitol ține tot de confruntarea dintre Ieremia și proorocii mincinoși. De data aceasta, zona conflictului se schimbă. Natura conflictului e aceeași: Ieremia prevestește o robie lungă, iar ceilalți prooroci una scurtă. Dar zona conflictului e alta: căci iată că și printre rămășița deja trimisă în robie erau prooroci care vesteau în Numele Domnului că robia va fi scurtă și că cei rămași la Ierusalim nu vor fi nimiciți. Înțelegem încă o dată importanța capitolelor 24 și 25. Prin ele, practic Ieremia vestește perspectiva lui Dumnezeu asupra viitorilor 70 de ani din istoria lui Israel și a lumii. Această prevestire dă naștere la conflictul dintre Ieremia și proorocii mincinoși, conflict detaliat în capitolele 26-29. Într-adevăr, acum aceștia nu mai profeteau că nu va fi nici o pedeapsă (ca în cap.16), căci pedeapsa deja se desfășurase sub ochii lor prin Nebucadnețar. Dar tema în discuție era alta: *cât va dura pedeapsa? ce se va întâmpla cu cei rămași și ce se va întâmpla cu cei duși în robie?* În loc să se lase rușinați că profețiile lor rostite înainte de ascensiunea lui Nebucadnețar nu s-au împlinit, aceștia s-au adaptat cu foarte mare abilitate la noul context istoric: *da, Domnul, ne-a pedepsit, dar acum pedeapsa a trecut și va urma restaurarea!*

Observăm truda celui rău de a amăgi până la capăt poporul Domnului. Iată că nici cei duși în robie nu sunt lăsați în pace. Și acolo sunt prooroci mincinoși care vestesc minciuni în Numele Domnului. Care era miza? În primul rând aceștia creau în Numele Domnului așteptări false poporului. Poporul se aștepta astfel ca robia să fie scurtă. Dar când robia avea să se dovedească foarte lungă, ei aveau să fie dezamăgiți de Domnul și să se răzvrătescă și mai mult împotriva Lui. De asemenea, ideea că robia va fi scurtă, îi defocaliza de la ceea ce trebuia ca ei să facă în prezent pentru a supraviețui robiei: să sădească vii, să zidească case, să se

căsătorească și să se înmulțească, să le pese și să se implice în vederea binelui cetății din care făceau parte. De asemenea, nimicirea Ierusalimului și a Templului aveau să fie un șoc pentru ei, și avea să apară gândul că Yahwe nu și-a putut apăra Casa împotriva zeilor Babilonului. Deci planul celui rău era foarte bine pus la punct și mesajele primite de proorocii mincinoși nu erau întâmplătoare. Ele erau inspirate de tatăl minciunii pentru a duce în amăgire tot poporul.

Dumnezeu are grijă de cei din robie. Nu vrea să-i lase la mâna proorocilor mincinoși. De aceea, le trimite înștiințări prin Ieremia. Ieremia trimite o SCRISOARE prin trimișii lui Zedechia la Nebucadnețar. Ne aflăm deci în timpul domniei lui Zedechia înainte ca acesta să se răscoale împotriva lui Nebucadnețar. Astfel se pare că aceste capitole despre proorocii mincinoși sunt relatate în ordine cronologică:

- Cap.26 – izbăvirea lui Ieremia din mâna proorocilor mincinoși – *la începutul domniei lui Ioachim*
- Cap.27 – mesajul cu jugul adresat delegației venite la Ierusalim – *la începutul domniei lui Zedechia*
- Cap.28 – mesajul împotriva lui Hanania – *în același an, la începutul domniei lui Zedechia*
- Cap.29 – scrisoare de demascare a proorocilor mincinoși din robie – *undeva între al doilea și al 9-lea an de domnie a lui Zedechia.*

Preocuparea Domnului față de cei duși deja în robie este explicată de capitolul 24. Din aceștia aveau să iasă smochinele bune prin care Iuda avea să continue să existe în istorie ca popor. Dar și preocuparea celui rău față de aceștia se explică tot la fel de bine în lumina capitolului 24. Căci el vroia ca Israel să dispară ca popor din istorie ca să împiedice venirea lui Mesia. Or cei din Ierusalim erau sortiți nimicirii. Bătălia se dădea asupra rămășiței din robie. Iată de ce, într-un fel, bătălia spirituală în jurul rămășiței din robie pare a fi mai intensă decât cea dată pentru cei rămași la Ierusalim. În cap.28 avem un prooroc mincinos, Hanania, activ în Ierusalim și omorât la cuvântul Domnului. În cap.29 avem MAI MULȚI prooroci mincinoși activi în robie și TREI dintre ei răpuși de Cuvântul Domnului

dintre care doi într-un mod ȘOCANT: arși în foc de împăratul Babilonului! Așa se explică și ridicarea lui Ezechiel ca profet pentru rămășița celor din robie. Totuși aceștia primesc și mesaje de la Ieremia, căci Ezechiel era de-abia la începutul lucrării sale pe când Ieremia era deja un profet conșcârțat înaintea poporului și cel care anunțase de de mult robia babiloniană.

Mesajul lui Ieremia către rămășița din robie este clar: robia va fi lungă, dați-vă toate silințele să supraviețuiți ca popor, Domnul e de partea voastră ca după cei 70 de ani ai Babilonului să vă aducă înapoi în țară. Pentru ca din Israel avea să fie Mesia, pentru că Numele Domnului era încă legat de Israel, pentru că Domnul voia să-și continue planul cu Israel, era fundamnetal ca acest POPOR să supraviețuiască în robie. Și pentru aceasta primesc mai multe îndemnuri:

- Zidiți case și locuiți-le, sădiți grădini și mâncați din roadele lor!
- Căsătoriți-vă și înmulțiți-vă!
- Urmăriți BINELE cetății în care v-am dus în robie!
- Rugați-vă pentru fericirea ei!

Trebuia mai întâi de toate ca ei să accepte că acela era planul Domnului pentru viața lor. Domnul îi dusesese în robie. Nu Nebucadnețar, nu hazardul, nu voia sortii, ci Domnul. Și Domnul voia ca ei să rămână pentru multă vreme în robie. Ei fuseseră luați din Ierusalim înaintea pârjolului ce urma să vină. Era o nebunie să dorească să se reîntoarcă repede în Ierusalim. Robia era o măsură a harului de protecție spirituală și fizică. Robia nu trebuia văzută ca pe un dușman, și nici Babilonul ca pe un teritoriu ostil. Nu era vremea pentru revolte față de Babilon, pentru demersuri de a se întoarce în Ierusalim, pentru măsuri speciale ca cele date de Domnul lui Ieremia în cap.16: Nu te căsători, nu merge la petreceri etc. Dimpotrivă era vremea pentru o VIAȚĂ NORMALĂ. Ei trebuiau să vadă Babilonul ca pe un loc al izbăvirii lor, în care vor locui spre binele lor după cum era scris în planul lui Dumnezeu pentru viața lor. Era important ca ei să accepte situația, să se stabilească în acele locuri, să prindă chiar rădăcini. Să-și ridice case, să-și sădească vii. Ideea de a se căsători și a se înmulți era iarăși un aspect important pentru a putea supraviețui ca popor. Apoi, exista ideea de a urmări

BINELE cetății în care erau duși și de a se ruga pentru fericirea ei. De binele acelei cetăți depinde binele lor, supraviețuirea lor în robie. Ei nu puteau să fie ostili sau nepăsători față de mersul cetății lor. Nu, trebuia ca ei să se implice ACTIV pentru a urmări binele cetății lor și mai ales să se roage pentru acea cetate. Mersul economic, politic, social, moral al cetății nu le putea fi ceva străin. Ei nu puteau gândi astfel: *aici suntem într-un loc străin care nu e al nostru, deci nu ne pasă de el*. De binele aceluși loc depindea binele lor, căci robia avea să fie lungă. Când stai o un an într-o cetate poți fi indiferent față de destinul ei, căci oricum vei pleca repede de acolo. Dar dacă stai 70 de ani în acea cetate nu mai poți gândi la fel. Destinul vieții tale și apoi al urmașilor tăi depinde de binele acelei cetăți. În v.10 Domnul anunță relația dintre cei 70 de ani ai Babilonului și întoarcerea din robie. Dacă în cap.25 a anunțat doar cei 70 de ani ai Babilonului, acum anunță că **DE ÎNDATĂ** ce vor trece cei 70 de ani ai Babilonului, Domnul își va aduce aminte de ei ca să-i aducă înapoi în țară. Deci IMEDIAT după ce aveau să treacă cei 70 de ani ai Babilonului, Domnul va decalșa procesul întoarcerii în țară. Dar se întărește și ideea că cei 70 de ani sunt un DAT istoric. Perioada această nu mai poate fi scurtată. Din pricina fărâdelegilor poporului, Ierusalimul trebuie pustiit iar țara trebuie să se odihnească pentru Sabatele ei încălcate de popor după cum este scris:

31. Vă voi lăsa cetățile pustii, vă voi pustii locașurile sfinte și nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâiei voastre.

32. Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care o vor locui vor rămâne încremențiți văzând-o.

33. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiită, și cetățile voastre vor rămâne pustii.

34. Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cât va fi pustiită și cât veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei.

35. Tot timpul cât va fi pustiită, va avea odihna pe care n-o avusese în anii voștri de Sabat, când o locuiați.

36. În inima aceloră dintre voi care vor mai rămâne în viață, în țara vrăjmașilor lor, voi băga frica; și îi va urmări până și foșnetul unei frunze suflată de vânt; vor fugi ca de sabie și vor cădea fără să fie urmăriți.

37. Se vor prăvăli unii peste alții ca înaintea sabiei, fără să fie urmăriți. Nu veți putea să stați în picioare în fața vrăjmașilor voștri;

38. veți pieri printre neamuri și vă va mânca țara vrăjmașilor voștri.

39. Iar pe aceia dintre voi care vor mai rămâne în viață îi va apuca durerea pentru fărădelegile lor, în țara vrăjmașilor lor; îi va apuca durerea și pentru fărădelegile părinților lor.

40. Își vor mărturisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților lor, călcările de lege pe care le-au săvârșit față de Mine și împotrivirea cu care Mi s-au împotrivit, păcate din pricina cărora

41. și Eu M-am împotrivit lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor. Și atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri și vor plăti datoria fărădelegilor lor.

42. Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam **și Îmi voi aduce aminte de țară.**

43. **Țara însă va trebui să fie părăsită de ei și se va bucura de Sabatele ei în timpul când va rămâne pustiită departe de ei; și ei vor plăti datoria fărădelegilor lor, pentru că au nesocotit poruncile Mele și pentru că sufletul lor a urât legile Mele.**

44. Dar, și când vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi lepăda de tot și nu-i voi urî până acolo încât să-i nimicesc de tot și să rup legământul Meu cu ei; căci Eu sunt Domnul Dumnezeu lor.

45. Ci Îmi voi aduce aminte, spre binele lor, de vechiul legământ prin care i-am scos din țara Egiptului, în fața neamurilor, ca să fiu Dumnezeu lor. Eu sunt Domnul.”

46. Acestea sunt rânduielile, poruncile și legile pe care le-a statomicit Domnul între El și copiii lui Israel, pe muntele Sinai, prin Moise.

(Levitic 26)

Domnul îi înștiințează că robia va fi lungă dar și că va fi limitată în timp: după cei 70 de ani ai Babilonului, ei vor fi aduși din nou în țară. Deci Domnul nu i-a uitat de tot, nu i-a lepădat ca popor al Său. Le va purta de grijă, îi va ține în viață și-i va aduce înapoi în țară. Își va continua planurile Sale cu ei. Astfel robia nu este un han din care vor pleca repede, nici temnița în care vor pieri, dar nici casa lor pentru totdeauna. Babilonul devine o CASĂ temporară în călătoria lor de a se reîntoarce în țară. Desigur va apărea ispita alipirii de Babilon. De altfel mulți evrei s-au alipit așa de mult de Babilon încât nu au vrut să se mai întoarcă în țară în momentul în care Cir a dat edictul de repatriere. Domnul îi provoacă să facă din Babilon casa lor temporară. Deci să se implice acolo unde sunt în viața socială și economică a cetății dar să pătreze Ierusalimul în inimile lor. Să le pese de destinul cetății lor din Babilon, dar să nu-și părăsească dragostea față de Ierusalim. Pare acel echilibru sfânt de care vorbește Pavel: să se folosească de lumea aceasta ca și cum nu s-ar folosi de ea. Într-adevăr, noi suntem în Babilonul acestei lumi. Dar nu aceasta e casa noastră. Casa noastră este în Dumnezeu, în Edenul din care am fost

alungați din pricina păcatului. Domnul ne înștiințează că robia noastră va fi lungă. De aceea ne cere să ne implicăm în această lume și viață, și să ne pese de destinul cetății noastre pământești. Dar nu vrea să uităm că cetatea noastră eternă în care ne vom reîntoarce este VIE. Ea trebuie să rămână marea iubire a vieții noastre. Și cetatea pământească trebuie iubită, îngrijită, prețuită, cinsită. Dar ca o iubire pasageră, ca o relație temporară, pentru o vreme. Dar iubirea cetății eterne trebuie să fie totală căci relația cu ea este eternă. Viața aceasta trebuie cinstită ca și o casă temporară. Viața ce va veni trebuie iubită ca și casă eternă.

Pavel, apostolul neamurilor, îndeamnă și el pe creștini la o viață normală în această lume în care ei să fie supuși stăpânirilor, să muncească, să se căsătorească și să aibă copii, să rămână în starea în care au fost chemați de Domnul. Dar rațiunea lui Pavel pare a fi alta. Dacă Ieremia avea în vedere supraviețuirea lui Israel ca popor istoric, Pavel pare a fi focalizat pe mărturia Bisericii față de lume. Biserica nu este un popor ca Israel. Desigur și supraviețuirea ei în istorie e importantă. Dar nu mai e vorba de supraviețuirea genei unui popor biologic. Acum e vorba de o genă spirituală care supraviețuiește după alte legități. Pavel însă subliniază mereu trăirea unei vieți normale și evlavioase ÎN LUME ca mărturie pentru cei necredincioși:

10. În adevăr, mai ales printre cei tăiați împrejur, sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori,
11. cărora trebuie să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe.
12. Unul dintre ei, chiar proroc al lor, a zis: „Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pânțece leneșe.”
13. Mărturia aceasta este adevărată. De aceea muștră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință
14. și să nu se țină de basme evreiești și de porunci date de oameni care se întorc de la adevăr.
15. Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și cugetul le sunt spurcate.
16. Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună.

Capitolul 2

1. Tu însă vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă.
2. Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.
3. Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine,
4. ca să învețe pe femeile mai tinere *să-și iubească bărbații și copiii;*
5. *să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.*
6. Sfătuiește, de asemenea, pe tineri să fie cumpătați
7. și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățatură, dă dovadă de curăție, de vrednicie,
8. de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivit să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi.
9. *Sfătuiește pe robi să fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba,*
10. *să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă în totul cinste învățurii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.*
11. Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat
12. și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești *și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie,*
13. **așteptând** fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.
14. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.
15. Spune lucrurile acestea, sfătuiește și muștră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască.

Capitolul 3

1. Adu-le aminte *să fie supuși stăpânilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun,*

2. să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii.

(Tit)

Pavel îi îndeamnă deci pe creștini să trăiască în veacul de acum. Veacul de acum nu trebuie negat, lepădat, urât. Atitudinea cu care trăiesc trebuie schimbată, căci ei trebuie să trăiască cu cumpătate, dreptate și evlavie. Și această atitudine duhovnicească trebuie acompaniată și completată de AȘTEPTAREA arătării în slavă a Mântuitorului. Trăirea în veacul de acum nu trebuie să diminueze așteptarea Mirelui, dar nici așteptarea Mirelui nu trebuie să ne demotiveze în a trăi efectiv în veacul de acum. Măcar că Pavel vestea iminența revenirii Domnului și că ei trăiesc deja vremea sfârșitului, el îi îndeamnă pe credincioși, ca Ieremia de altădată, să zidească case și să sădească vii, să se căsătorească și să aibă copii, să urmărească binele cetății în care sunt. Rațiunea e diferită. Căci datoria Bisericii este să mărturisească oamenilor pe Domnul PÂNĂ vine acesta. Și această viețuire în acest veac face parte din strategia preoției dată Bisericii. Iar datoria Bisericii este să vestească moartea Domnului PÂNĂ vine El. Deci și în cei 3,5 ani, funcția Bisericii de preoție rămâne ACTIVĂ după cum ne spune Pavel în 1 Cor.11:26

26. Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, **vestiți moartea Domnului, până va veni El.**

Implicarea creștinului în viața cetății nu intră în contradicție cu așteptarea Mirelui. Ea face parte din așteptarea Mirelui. Atitudinea cu care se implică rămâne cheia biruinței. Cei care trebuie mântuiți sunt captivi în acest veac. De aceea noi suntem chemați să trăim în acest veac pentru a fi APROAPE de ei, pentru a fi CA EI, pentru a interacționa cu ei în viața trăită de zi cu zi. Această apropiere e importantă. Și prin această apropiere ei vor putea vedea ATITUDINEA noastră diferită. Aceasta îi va chema spre Domnul, spre Împărăția eternă a veacului ce va veni.

Lui Dumnezeu îi place îndurarea și nu nimicirea. Gândurile Sale față de rămășița din robie sunt gânduri de pace și nu de nenorocire. Domnul vrea să dea un viitor și o nădejde. El i-a dus în robie spre binele lor. El îi va aduce înapoi în țară. E adevărat că în prezent peisajul vieții lor pare întunecat. Dar labirintul prezent nu este decât o potecă spre lumină. Finalul labirintului e luminos. Etapa prezentă face

parte dintr-un plan mai mare, care e conceput spre binele lor. Trebuie însă să treacă cei 70 de ani ai Babilonului. E un dat istoric. Țara trebuie pustiită înaintea Neamurilor dar și înaintea lui Iuda. Atât neamurile cât și Iuda trebuie să înțeleagă consecința păcatului și sfințenia lui Dumnezeu. De-abia după acești 70 de ani, istoria lui Isarel se poate relua pe plan istoric. Și chiar după acești 70 ani, promisiunea reîntoarcerii în țară este **CONDIȚIONATĂ**: *dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră!* După cei 70 de ani ai Babilonului, se deschide **POARTA** spre întoarcerea în țară. Dar întoarcerea în țară nu e un dat. Ea e condiționată de răspunsul din inima poporului. În cele din urmă, Domnul Și-a făcut partea și a dat edictul lui Cir, dar doar unii evrei au plecat înapoi în Iuda, și anume evreii al căror duh a fost trezit de Domnul. Și Domnul le-a trezit acest duh pentru că ei au căutat pe Domnul, și au fost receptivi la chemarea Sa. Ieremia le trasează astfel perspectiva divină asupra robiei babiloniene. Dar cum spuneam tema majoră a capitolului este tot confruntarea cu proorocii mincinoși. Căci această perspectivă intra în contradicție cu mesajul proorocilor din Babilon care vesteau că robia va fi scurtă și că Ierusalimul nu va fi nimic de tot de Nebucadnețar. Ieremia insistă că robia va fi lungă, că acest lucru e spre binele lor, că planul Domnului va continua cu ei dar mai târziu, și că cei rămași la Ierusalim vor pieri și vor fi o pricina de groază pentru toate neamurile.

În acest context Ieremia insistă ca poporul să nu se lase amăgit de proorocii din robie (29:8). E interesant că acești prooroci aveau succes. Iată ce ne spune în 29:15 despre atitudinea poporului față de proorocii mincinoși:

- Totuși voi ziceți: Dumnezeu ne-a ridicat prooroci în Babilon.

Deci poporul primea mesajul proorocilor mincinoși și era reticent față de mesajul lui Ieremia. Ieremia le atrage atenția că ei înșiși sunt **SURSA** mesajelor proorocilor mincinoși:

- N-ascultați nici de visătorii voștri, ale căror visuri ***voi le pricinuiți!***

Deci nu Domnul, ci inima lor adulteră și înșelătoare era **SURSA** mesajelor proorocilor care le vesteau pace. Iată deci o legitate spirituală importantă între inima preacurvară a poporului și ridicarea proorocilor mincinoși. Inima poporului care refuza să accepte gravitatea situației și consecințele istorice ale păcatelor lor

cele multe, și care dorea idolatru și cu orice preț întoarcerea în țară, NĂȘTEA în popor prooroci mincinoși, vise și vedenii înșelătoare. Deci o dorință idolatră și neacceptarea mesajului clar al Domnului ATRAGE către acea inimă prooroci mincinoși care să o ducă în rătăcire. Dacă inima dorește mult să trăiască în păcat, în jurul ei vor apărea și amăgitori care-i vor confirma în Numele Domnului drumul spre păcat. Desigur ridicarea proorocilor mincinoși este și un DAT al războiului spiritual. Dar sunt și situații în care ridicarea acestora este provocată de inima păcătoasă a poporului Domnului. Atunci când inima păstrează dorințe idolatre, SEMNELE, VISELE, mesajele profetice care apar ulterior TREBUIE puse serios sub semnul întrebării. Căci o dorință idolatră dă naștere la semne mincinoase care să-i confirme acelei inimi în Numele Domnului împlinirea acelor dorințe. Joaca cu păcatul atrage și vasele care te vor ajuta să cazi în păcat. Să ne aducem aminte de păcatul Amnon, fiul lui David. El avea o dorință păcătoasă față de sora sa. El nu răstiginește această dorință. O lasă să-i curteze inima. După un timp, apare Ionadab, fiul lui Șimea care-i dă sfatul care-l duce apoi la păcatul de a-și viola propria soră (vezi 2 Sam.13:1-15). Dorința păcătoasă a inimii lui Amnon atrage către el sfatul primit de Ionadab.

Domnul nu se mulțumește doar să demaște proorocii mincinoși din Babilon și să le arate adevărata sa perspectivă asupra istoriei. La fel ca și în cazul lui Hanania, el intervine cu judecăți violente, vizibile asupra acestor prooroci. Iată că trei din aceștia aveau să piară REPEDE la cuvântul Domnului vestit de Ieremia. Ieremia este înconjurat de o protecție specială. Cine vrea să-i facă rău ajunge sub pedeapsa divină și piere. Dacă în cazul lui Hanania, nu ni se spune de reacția poporului, și nici de modul în care acesta a perceput moartea lui Hanania, în cazul pedepsirii celor trei prooroci din Babilon, pasajul din Ieremia 29b insistă pe faptul că poporul va pricepe că e vorba de o pedeapsă divină. Am intuit că acest lucru a fost valabil și cu privire la Hanania. Dar textul nu dezvoltă foarte mult acest aspect în mod direct. Însă în Ieremia 29 e diferit. Căci în Ieremia 27 mesajul despre pedepsirea proorocului mincinos este adresat chiar lui Hanania, adică celui în cauză. Dar în Ieremia 29b mesajul despre pedepsirea proorocilor mincinoși este adresat în primul RÂND poporului. Se insistă acum nu pe ultimul har dat proorocului mincinos, ci pe harul dat poporului prin PEDEPSIREA publică, șocantă și înfiorătoare a acestora, după cuvântul Domnului.

Iată prima pedeapsa anunțată de Ieremia în auzul poporului din robie:

20. Voi însă ascultați cuvântul Domnului, voi **toți prinșii de război** pe care v-am trimis din Ierusalim în Babilon!

21. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel, despre *Ahab, fiul lui Colaia*, și despre *Zedechia, fiul lui Maaseia*, care vă prorocesc minciuni în Numele Meu: „Iată, îi dau în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului; și-i va omorî sub ochii voștri.”

22. Vor sluji ca prilej de blestem între **toți** prinșii de război ai lui Iuda care sunt la Babilon. **Și se va zice:** „Să-ți faci Domnul ca lui Zedechia și ca lui Ahab pe care împăratul Babilonului i-a fript în foc!”

23. Și lucrul acesta se va întâmpla pentru că au făcut o mișelie în Israel *preacurvind* cu nevestele aproapelui lor și pentru că *au spus minciuni în Numele Meu*, când Eu nu le dădusem nicio poruncă. Știu lucrul acesta **și sunt martor, zice Domnul**.

Să îl ai martor pe Domnul împotriva ta e cumplit. Căci ce DOVEZI avea Ieremia că Domnul nu i-a trimis? În cele din urmă nimeni nu auzise ce mesaje primise Ieremia de la Domnul, și nimeni nu putea dovedi că acești doi prooroci nu primiseră mesaje din partea Domnului. Era cuvântul lor împotriva cuvântului lui Ieremia. Dar era Cineva care știa. E vorba de Cel care vede totul, și de ochii căruia nimic nu este ascuns, e vorba de Cel în Numele căruia prooroceau acești doi prooroci mincinoși. Martorul cheie era Dumnezeu Însuși. Dar cum poate fi de folos un martor Nevăzut? Cum va mărturisi împotriva lor și în favoarea lui Ieremia acest martor pe care nu-L vede nimeni? Domnul va mărturisi ÎMPOTRIVA lor printr-o intervenție vizibilă și șocantă care va asurzi urechile oricui va auzi. Și observăm câteva lucruri despre această judecată vizibilă a Domnului. Căci în cele din urmă și aceasta ar putea fi pusă la îndoială de sceptici: *dacă a fost o întâmplare, sau dacă aceștia au fost martiri ca Zaharia omorât între Templu și altar?* Domnul însă se va asigura că mesajul Său ca martor în acest proces va fi CLAR și ÎNȚELES de toată lumea. Pentru aceasta:

- Anunță mai dinaintea moartea celor doi prooroci mincinoși.
- Anunță acest lucru prin IEREMIA, cei cu care acești prooroci intraseră în conflict.
- Anunță acest lucru TUTUROR celor din robie.

- Anunță mai dinainte CINE îi va nimici.
- Anunță mai dinainte MODUL în care vor fi nimiciți.
- Alege un mod de nimicire absolut groznic și șocant, cu dureri cumplite: fripți în foc!
- Alege un mod de nimicire VIZIBIL, ȘOCANT care să fie cunoscut de toți.
- Prevestește IMPACTUL acestei pedespse și modul în care va fi percepută de TOȚI prinșii de război!
- Judecata a venit REPEDE după ce Ieremia a anunțat-o! (căci ne aflăm pe timpul lui Zedechia și nu mai e mult până la anul 586. Conform logicii morții lui Hanania discutată în cap.29, pedepsirea proorocilor mincinoși putea avea IMPACT în special înainte de anul 586).

În concluzie, Domnul, martorul nevăzut, ȘTIE să transmită un mesaj VIZIBIL în lumea celor vii ca TOȚI aceștia să-i cunoască mărturia. Că apoi, aceștia nu vor lua aminte, vor uita, nu se vor căi de faptele lor e altă poveste. Dar transmiterea mesajului va fi CLARĂ și mesajul divin va fi înțeles de toată lumea, măcar că Martorul va rămâne tăcut. Iată că profeția lui Ieremia anticipează SUCCESUL mesajului transmis de Martorul nevăzut: Vor sluji ca prilej de blestem între **toți** prinșii de război ai lui Iuda care sunt la Babilon. **Și se va zice:** „Să-ți faci **Domnul** ca lui Zedechia și ca lui Ahab pe care împăratul Babilonului i-a fript în foc!”

TOȚI cei din robie au înțeles deci că DOMNUL a pedepsit pe cei doi prooroci. Chiar și numele acestora nu par întâmplătoare: Zedechia și Ahab. Zedechia ne aduce aminte de ultimul împărat idolatru al lui Iuda, iar Ahab de unul din cei mai răi împărați ai lui Israel. Atât Zedechia cât și Ahab au murit și ei sub pedeapsa Domnului prin mâna vrăjmașilor lor.

Deci spre desobire de moartea lui Hanania, acum ni se dau mai multe amănunte despre moartea acestor prooroci, insistându-se pe faptul că Domnul cel nevăzut ȘTIE să-și trsnmită mesajul judecății Sale ca să fie ÎNȚELES de TOȚI

cei din robie. Căci în cele din urmă judecarea proorocilor mincinoși, măcar că este o revăsare a mâniei divine, devine un act mântuitor pentru popor! Cel căruia Îi place îndurarea, subordonează mereu actul judecării procesului mântuirii. Domnul pare Să se convingă pe Sine spre a judeca pe cineva, transformând judecarea acestuia într-un semn al mântuirii pentru toți ceilalți. Iar actul judecării Sale devine MÂNTUITOR doar dacă este PERCEPUT ca act al judecării Sale de cei rămași în viață. Deci Domnul Însuși este preocupat ca acțiunile istorice ale judecării Sale să fie ÎNTELESE de cei rămași în viață. Și acest pasaj ne arată că Domnul ȘTIE cum să transmită acest lucru oamenilor. Deci să nu purtăm de grijă Martorului nevăzut. Nu noi vom mărturisi pentru El, ci El va mărturisi și pentru Sine și pentru noi. Ieremia doar a vestit mesajul. De restul s-a ocupat Domnul Însuși. El a mărturit pentru Sine și pentru Ieremia înaintea tuturor. Și Domnul ȘTIE să fie martor în conflictele între proorocii Săi și proorocii mincinoși. Să stăm deci liniștiți. Martorul nevăzut va mărturisi cu toată puterea Sa la vremea potrivită.

Domnul mai are un mesaj din partea lui Ieremia pentru un al treilea prooroc mincinos. E vorba de Șemaia, Nehelamitul. Ce elemente NOI descoperim în confruntarea cu acest prooroc, diferite de cele legate de Hanania, Zedechia și Ahab?

În primul rând subliniem că v.31 confirmă că și Șemaia era un prooroc mincons care insufla poporului o încredere mincinoasă în Numele Domnului. Apoi, observăm că acesta ia o INIȚIATIVĂ directă împotriva lui Ieremia. Hanania sfărâmă jugul de lemn al lui Ieremia și vine cu un mesaj contrar. Zedechia și Ahab au un mesaj care contrazice profețiile lui Ieremia. Dar Șemaia, alături de același tip de profeție, INIȚIAZĂ un plan de pedepsire a lui Ieremia, o acțiune prin care să-i facă rău. El trimite o scrisoare întregului popor din Ierusalim, lui Țefania, fiul lui Maacheia, preotul și tuturor preoților. Prin această scrisoare el îl denigrează pe Ieremia, îl declară *nebun, rătăcit, trădător de patrie, prooroc mincinos* ce trebuie pedepsit. Îi cere lui Țefania să-l arunce pe Ieremia în temnița cu butuci și fiare. El instigă poporul și autoritățile din Ierusalim împotriva lui Ieremia, El nu trimite scrisoarea doar lui Țefania, ci și poporului și preoților. El speră că se va folosi de presiunea exercitată de mulțime și apoi de ceilalți preoți să-l convingă pe Țefania să ia o măsură împotriva lui Ieremia. Nu știm dacă măsura a fost pusă în practică.

V.29 ne sugerează că Țefania ar fi încercat o primă confruntare a lui Ieremia. Probabil nu a mai continuat procesul împotriva lui Ieremia.

Mesajul lui Ieremia despre Șemaia este adresat MAI ÎNTÂI lui Șemaia (20:24), dar apoi TUTUROR celor din robie (29:31). Cei care au primit scrisoarea lui Șemaia devin IMPLICIT martori în procesul intentat de Dumnezeu lui Șemaia. Șemaia, prin scrisoarea sa trimisă la așa de mulți oameni, devine vasul prin care Domnul va pregăti judecata lui și înaintea celor din Ierusalim. Căci dacă judecata lui Hanania are impact în primul rând asupra celor din Ierusalim, iar judecata lui Zedechia și Ahab are impact în primul rând asupra celor din robie, judecata lui Șemaia va avea impact atât asupra celor din robie cât și asupra celor din Ierusalim! Prin scrisoarea sa prin care voia să facă rău, Șemaia nu face decât să cheme mai mulți spectatori la propria judecată, să-i facă și pe cei din Ierusalim MARTORI la intervenția martorului nevăzut față de destinul său! Astfel Domnul își face publicitate judecării Sale prin însuși vasul pe care-l va judeca.

Pedeapsa rostită împotriva lui Șemaia are ceva nou față de cea rostită împotriva celor 3 prooroci pe care i-am analizat deja (Hanania, Ahab, Zedechia). Pedepșa este rostită și împotriva SEMINȚEI lui, familiei lui, urmașilor lui:

- Nici unul din ai lui NU VA LOCUI în mijlocul poporului acestuia și nu va vedea binele pe care-l voi face poporului Meu.

Pedeapsa cu moartea îi vizează și pe el dar și pe COPIII LUI. Pedepșa e MAI MARE decât cea din dreptul primilor trei prooroci mincinoși. De ce? Căci și răzvrătirea sa împotriva Domnului e mai mare. Nu doar că-l contrazice pe Ieremia public, dar și inițiază planuri ostile împotriva slujitorului Domnului. Iată că Dumnezeu nu judecă LA FEL pe prooroci mincinoși. Fiecăruia îi cântărește o PEDEAPSĂ proporțională cu VINA și păcatele lui. Sunt prooroci mincinoși mai răi care sunt pedepsiți *mai aspru* de Domnul. Când mesajul de minciună e însoțit și de acte OSTILE împotriva slujitorului Domnului, atunci pedeapsa CREȘTE și este dată și FAMILIEI, și URMAȘILOR LUI. Aceștia sunt probabil părtași la păcatele tatălui lor (cum a fost probabil familia lui Acan). Ne aducem aminte cum fiii lui Core totuși au scăpat de judecată. La fel a fost și cu Iuda. Rugăciunea mesianică din Ps.109 cere și pedepsirea URMAȘILOR LUI, și a seminței lui. Când un vas

devine atât de rău, SĂMÂNȚA LUI nu poate fi decât stricată. Trebuie nimicită și ea. Iată cum se roagă Mesia:

1. Dumnezeu laudei mele, nu tăcea!
2. Căci potrivnicii au deschis împotriva mea o gură rea și înșelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă,
3. mă înconjoară cu cuvântări pline de ură și se războiesc cu mine fără temeii.
4. Pe când eu îi iubesc, ei îmi sunt potrivnici; dar eu alerg la rugăciune.
5. Ei îmi întorc rău pentru bine, și ură, pentru dragostea mea.
6. Pe vrăjmașul meu pune-l sub stăpânirea unui om rău, și un pârâș să stea la dreapta lui!
7. Când va fi judecat, să fie găsit vinovat, și rugăciunea lui să treacă drept un păcat!
8. Puține să-i fie zilele la număr, și slujba să i-o ia altul!
9. Să-i rămână copiii orfani, și nevasta sa, văduvă!
10. ***Copiii lui să umble fără niciun căpătâi și să cerșească, să-și caute pâinea departe de locuința lor dărâmată!***
11. Cel ce l-a împrumutat să-i pună mâna pe tot ce are, și străinii să-i jefuiască rodul muncii lui!
12. ***Nimeni să nu mai țină la el și nimeni să n-aibă milă de orfanii lui!***
13. ***Urmașii lui să fie nimiciți și să li se stingă numele în neamul următor!***
14. ***Nelegiuirea părinților săi să rămână ca aducere aminte înaintea Domnului și să nu se șteargă păcatul mamei lui!***
15. ***Domnul să-i aibă totdeauna înaintea ochilor, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ,***
16. pentru că nu și-a adus aminte să facă îndurare, **pentru că a prigonit pe cel nenorocit și pe cel lipsit, până acolo încât să omoare pe omul cu inima zdrobită!**
17. Îi plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!
18. Se îmbracă cu blestemul cum se îmbracă cu haina lui, îi pătrunde ca apa înăuntru lui, ca untdelemnul, în oase!
19. De aceea, să-i slujească de veșmânt, ca să se acopere, de cingătoare, cu care să fie totdeauna încins!
20. Aceasta să fie, din partea Domnului, plata vrăjmașilor mei și a celor ce vorbesc cu răutate

de mine!

21. Iar Tu, Doamne Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina Numelui Tău, căci mare este bunătatea Ta; izbăvește-mă!

22. Sunt nenorocit și lipsit, și îmi e rănită inima înăuntrul meu.

23. Pier ca umbra gata să treacă, sunt izgonit ca o lăcustă.

24. Mi-au slăbit genunchii de post și mi s-a sleit trupul de slăbiciune.

25. Am ajuns de ocară lor; când mă privesc, ei dau din cap.

26. Ajută-mi, Doamne Dumnezeul meu! Scapă-mă prin bunătatea Ta!

27. **Și să știe că mâna Ta, că Tu, Doamne, ai făcut lucrul acesta!**

28. Măcar că ei blestemă, Tu binecuvântă; măcar că se ridică ei împotriva mea, vor fi înfrunțați, **iar robul Tău se va bucura.**

29. Potrivnicii mei să se îmbrace cu ocară, să se acopere cu rușinea lor cum se acoperă cu o manta!

30. Voi lăuda foarte mult cu gura mea pe Domnul, Îl voi mări în mijlocul mulțimii;

31. căci El stă la dreapta săracului, ca să-l izbăvească de cei ce-l osândesc.

Judecata e cerută asupra lui Iuda, asupra copiilor lui dar și asupra părinților lui. Iuda a fost OSTIL slujitorului Domnului, l-a omorât pe cel cu inima zdrobită. Un asemenea vas al răului se pare că poate intra doar printr-o familie a răului și că poate aduce doar rău în propria familie. Familia sa nu se delimitează de RĂUL făcut de el. Va pieri împreună cu el!

Imediat după răstignirea lui Isus, Domnul face judecarea lui Iuda publică și cunoscută de TOȚI locuitorii Ierusalimului. Toți au înțeles că a fost vorba de judecata lui Dumnezeu asupra celui ce l-a vândut pe Isus:

15. În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților – numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci – și a zis:

16. „Fraților, trebuia să se îplinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus.

17. El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe.

18. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiuirii lui, **a căzut cu capul în jos, a plesnit în**

două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.”

19. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică: „Ogorul sângelui.” –

20. În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!” și: „Slujba lui s-o ia altul!”

21. Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi,

22. cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.

Sfârșitul lui Iuda a fost imediat și lucrul acesta a devenit repede cunoscut de TOȚI locuitorii Ierusalimului. Domnul a reabilitat repede Numele Unsului Său Isus. Blestemul cade și asupra urmașilor lui Iuda. Iuda se atinsese de Unsul Domnului. La fel ca și Șemaia, Lehamitul a întreprins acțiuni concrete pentru a face rău Unsului Domnului. Și a fost mai pervers decât Șemaia. Căci s-a dat prietenul lui Isus, și l-a lovit pe la spate. Măcar Șemaia s-a poziționat deschis împotriva lui Ieremia. În cele mai grele momente din viața lui Isus, Iuda l-a lovit pe la spate. Lovitura dată din INTERIOR (din cercul celor apropiați) este întotdeauna mai puternică decât lovitura primită din exterior (din cercul Fariseilor de exemplu). Cel rău va încerca astfel să repete lovitura de tip Iuda. El se va strădui să câștige de partea lui pe cei ***din Biserică***, pentru a putea lovi din INTERIOR. El se va strădui să câștige de partea lui pe cei din cercul cel mai apropiat nouă ca să ne lovească prin ei. Astfel bătălia spirituală cea mai intensă a fost în jurul APROPIAȚILOR lui Isus, a celor 12 ucenici. Ei au devenit din TOT Israelul ***ȚINTA*** celui rău ***din pricina lui Isus***. Ieremia însuși a fost trădat de cei din Anatot, și de cei din familia lui.

Capitolele 28-29 ne descoperă judecarea publică a 4 *prooroci* mincinoși care l-au contestat pe Ieremia: Hanania, Ahab, Zedechia, Șemaia. Fiecare e judecat în mod diferit de Domnul. Fiecare judecată ne descoperă ceva specific din procesul pedepsirii proorocilor mincinoși. Domnul vrea să înțelegem că El se implică pentru a judeca public pe acești prooroci. Și cum am observat deja, acest adevăr rămâne valabil și în Noul Testament.

Să privim din nou *la secțiunea 26-29*. Ea evidențiază confruntarea dintre Ieremia și proorocii mincinoși. Înțelegem că această confruntare e diferită de cea

dintre Ieremia și autoritățile politice, și cea dintre Ieremia și popor. Ea pare a fi confruntarea cea mai importantă și cea mai grea din cele trei tipuri de confruntări. Ea este detaliată în cartea Ieremia înaintea celorlalte două tipuri de confruntări. Fiecare capitol tratează o temă distinctă:

- Capitolul 26 – ***Izbăvirea vieții lui Ieremia din mâna proorocilor mincinoși.*** Cei care vor moartea lui Ieremia și care instigă și poporul și autoritățile politice la uciderea lui Ieremia sunt proorocii mincinoși. Deci aceștia reprezintă dușmanii numărul unu ai lui Ieremia, vasele principale prin care cel rău se luptă împotriva lui Ieremia. Conflictul cu proorocii mincinoși este cel mai aprig, și cel mai deschis. Conflictul este cât se poate de direct. Este vorba de un prooroc adevărat împotriva altor prooroci. Conflictul cu poporul sau împăratul este unul indirect din această perspectivă căci Împăratul nu pretinde a fi prooroc, și nici poporul. Dumnezeu îi asigură o protecție specială lui Ieremia în confruntarea cu proorocii mincinoși. Condiția este ca el să se încreadă în Domnul, și să rămână în ascultare de Domnul. Atât timp cât face puținul lui în termenii ascultării de Domnul încrezându-se însă în Domnul și nu în puținul făcut de el, sau oameni, sau contexte, protecția divină se odihnește asupra lui Ieremia. Ieremia este izbăvit de Domnul prin popor și prin autoritatea politică. Deciziile acestora sunt în mâna Domnului și sunt spre salvarea lui Ieremia atâta vreme cât Ieremia SE ÎNCREDE în Domnul. Acest capitol este o resursă minunată pentru misiunea lui Pavel, pentru relația și confruntarea sa directă cu proorocii mincinoși din Israel, din Biserică, și dintre Neamuri. Adevărul e valabil și pentru cei doi prooroci din Apoc.11.
- Capitolul 27 – ***Conflictul global cu proorocii mincinoși.*** Conflictul lui Ieremia devine GLOBAL. El nu intră în conflict doar cu proorocii din Iuda ci cu toți proorocii, vrăjitorii, ghicitorii din toate Neamurile din jurul Ierusalimului. Cu toate acestea, lupta cea mai aprigă rămâne cu proorocii din Ierusalim. Căci aici lupta e mai subtilă. Nu mai e vorba de proorocii în Numele lui Yahwe puse în contrast cu proorocii în Numele lui Baal, ci de proorocii în Numele lui Yahwe contra

proorocii rostite tot în Numele lui Yahwe. Lupta e mai aprigă unde aceasta e mai subtilă. Pavel însuși va intra în conflict și cu vrăjitorii și ghicitorii păgâni ai neamurilor. Cu toata acestea lupta cea mai aprigă va fi cu iudaizatorii și apoi cu proorocii mincinoși din Biserică.

- Capitolul 28 – ***Judecarea publică a unui prooroc mincinos din Ierusalim (Hanania) și înălțarea mesajului lui Ieremia.*** Mai întâi admirăm decența, demnitatea, eleganța, stăpânirea de sine a lui Ieremia în conflictul cu proorocii mincinoși. El este atât de liniștit căci știe că NU este singur în acest conflict. Nu el trebuie să arate poporului că el este cel trimis de Domnul. Nu, ci partea lui este să rămână în ascultare de Domnul și să vestească fără frică și fără mînie Cuvîntul Domnului. Este partea Domnului să-și apare și să-și înalțe Unsul și mesajul în conflictul cu proorocii mincinoși. Și Domnul nu va tăcea în acest conflict. El este foarte supărat pe proorocii mincinoși. El vrea mai mult ca Ieremia ca poporul să primească clar, fără bruiaje, mesajul din partea Sa. Și astfel din pricina unui singur prooroc mincinos ÎNĂSPREȘTE jugul lui Nebucadnețar peste toate popoarele și apoi la cuvîntul lui Ieremia aduce lui Hanania o MOARTE grabnică, fulger.
- Capitolul 29 – ***Conflictul dintre Ieremia și proorocii mincinoși din robia babiloniană. Judecarea publică a trei dintre aceștia.*** Bătălia spirituală este mai intensă asupra rămășiței din robie, decât asupra rămășiței din Ierusalim. Coșul cu smochine bune este mai intens atacat decât cel cu smochine rele. Aici proorocii mincinoși par mai mulți și mai activi. Și interevnția Domnului de a-i judeca este mai aprigă. Sunt judecați trei astfel de prooroci. Domnul explică în detaliu cum îi va judeca și cum va face ca judecata sa să fie evidentă pentru TOȚI cei din robie. Martorul nevăzut din această confruntare ȚINE să mărturisească în favoarea lui Ieremia, și toți vor tăcea în fața mărturiei Lui. Proorocii mincinoși sunt judecați diferențiat, după măsura răului făcut lui Ieremia, iar judecarea lor devine un act mântuitor pentru cei rămași în viață.

Toate aceste resurse sunt atât de relevante pentru misiunea lui Pavel și pentru misiunea celor doi prooroci din Apocalipsa. Ieremia le este un adevărat ante-mergător. Reținem din ultimul capitol că proorocii mincinoși vor ataca în special coșul cu smochine bune. Sunt prooroci mincinoși printre neamuri. Sunt prooroci mincinoși la Ierusalim lângă coșul cu smochine rele. Și sunt prooroci în robie în coșul cu smochine bune. Cei din urmă sunt cei mai periculoși, și conflictul cu aceștia este cel mai aprig. Dar și intervenția Domnului în acest ultim conflict este *mai răsunătoare*.

În cadrul Noului Legământ vorbim de proorocii mincinoși păgâni (dintre Neamuri), de proorocii mincinoși din Biserica apostată (ar corespunde rămășiței din Ierusalim) și de proorocii mincinoși ce atacă Biserica autentică (ar corespunde rămășiței din robie). Ultimul conflict este cel mai intens. Dar și aici intervenția vizibilă a Martorului ce va judeca întreaga lume este mai mare. Lecția majoră pare a fi aceea că în confruntarea cu proorocii mincinoși victoria este deopotrivă spirituală și fizică. Ieremia face față intimidării acestora și își continuă misiunea (victoria spirituală). Dar Ieremia rămâne în viață pe când proorocii mincinoși mor sub judecata Domnului care e făcută degrabă CUNOSCUȚĂ și ÎNȚELREASĂ (victoria fizică). În confruntarea cu autoritatea politică lucrurile par să stea diferit. Victoria fizică și rapiditatea cu care ea intră în scenă par să nu aibă aceeași miză. Dar com relua această temă când vom analiza acest tip nou de confruntare.